

หน้ากาก

บทที่ 5

“ ทำไม่ถึงเอาหน้ากากเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานครับ มันมีความหมายอะไร ”

เสียงถาม ซ้ำแรกอบอุ่นเข้าไปในความรู้สึกของเธอ รอยยิ้มที่ทำให้ใบหน้าสะอาดดูกระจ่างแจ่มใสทำให้หัตถยาไม่อาจตั้งใจผลจาก.. แต่เดินตามชายหนุ่มออกมาถึงที่นั่งซึ่งจัดไว้ในสวนโปร่งซึ่งอยู่ติดกัน เสียงดนตรีและแขกเหรื่อที่กึกก้องจนทำให้ต้องตะโกนคุยกัน ซึ่งรบกวนเมื่ออยู่ในห้องโถงเมื่อครู่ก่อน บัดนี้กลายเป็นเพียงเสียงประกอบแว่วๆ

หญิงสาวเล่าว่า “ กรรมการท่านหนึ่งได้ความคิดจากอุปการะที่ท่านเพิ่งไปดูมาจากต่างประเทศค่ะ เป็นเรื่องของราชินีสาวที่หลงรักจอมทัพต่างเมือง แต่เพราะว่าเธอน่าเกลียดจึงยอมขายวิญญาณให้แม่มดเพื่อให้ทำหน้าที่นางงามที่สวยงามมาปกปิดไว้ ส่วนจอมทัพผู้นั้นก็หวังจะแต่งงานเพื่อความยิ่งใหญ่ ก็เลยเสแสร้งทำเป็นรัก แต่พอแต่งงานแล้วก็ไม่ได้สนใจเธอ ครั้นเธอตายเพราะหัวใจสลาย เขาก็ได้พบว่าเขารักเธอจริงๆ ”

“ เป็นเรื่องเศร้าหรือครับ ”

“ ทำนองนั้นค่ะ แต่จะว่าแฮปปี้เ็นดั่งก็ได้ เพราะว่าจอมทัพได้เผาหน้ากากทิ้ง เป็นความหมายว่าเขาจะพบเธอในโลกหน้ากับตัวตนที่แท้จริง ไม่ว่าเธอจะน่าเกลียดขนาดไหนก็ตาม ”

“ ก็ยังตายจากกันอยู่ดี ” ชายหนุ่มมองเธอยิ้มๆ

หัตถยารู้สึกเกือเขิน สายตาและรอยยิ้มของอีกฝ่ายทำให้เธอต้องเตือนตัวเองหลายครั้งว่าเธอไม่ใช่คนไร้พันธะ แต่เธอก็อดที่จะรู้สึกเบ่งบานไม่ได้

“ การตายไม่ใช่เรื่องร้ายเสมอไป บางครั้งมันก็เป็นข้อยุติที่ดี ”

เสียงตอบโต้เรงร่า “ ผมคงไม่ปลื้มกับการตายจากกันหรอกครับ ถ้าจะยังงี้ก็ขอให้ไปด้วยกัน ที่จะปล่อยให้คนหนึ่งอยู่อย่างทุกข์ทรมานขณะที่อีกคนหนึ่งหนีไปเคาะประตูสวรรค์แล้วนี้ ผมว่ามันไม่แฟร์เลย ”

เธอมองชายหนุ่มด้วยความรู้สึกชื่นชม ความรู้สึกนึกคิดที่ฝังอยู่ข้างในร่างสูงที่ดูสมบูรณ์แบบร่างนี้ คงจะอ่อนโยนงดงามไม่น้อย น่าเสียดายเหลือเกินที่จาริตของเธอช่างแร้นแค้นคุณสมบัตินี้เหลือเกิน

“ ผมชื่อรหัท ” เขาแนะนำตัวเอง

“ รหัท... ระหัดวิดน้ำ หรือวาร์หัทสความลับคะ ”

“ รหัท แปลว่าห้วงน้ำ ” ชายหนุ่มหยิบปากกาและหน้ากากที่พับอยู่ในกระเป๋าออกมา ลากตัวหนังสือให้เธอดูที่ด้านหลังซึ่งเป็นพื้นกระดาษว่าง “ รอ หอ ไม้หันอากาศ ทอทหาร ”

“ ชื่อแปลกดีค่ะ เพิ่งจะเคยได้ยิน ”

ตัวเลขสิบตัวที่ชายหนุ่มวัดปากกาเขียนต่ออย่างรวดเร็วก่อนจะยื่นมาให้ทำให้เธอแปลกใจ “ หน้ากากของแม่ทัพ น่าจะอยู่คู่กับหน้ากากของเจ้าหญิง...” เขาพูดอย่างมีอารมณ์ขำ ก่อนจะเฉลยว่า “ ผมไม่ได้เอานามบัตรมาด้วยครับ ”

หัตถยารับมาถือไว้งงๆ “ ดิฉันก็ไม่มีนามบัตรคะ ”

เขายื่นมือขาวสะอาดออกมา “ ใช้นี้แทนกระดาษได้นะครับ ”

เธอหัวเราะ

ใครคนหนึ่งออกมาตามหา พอเห็นก็ปราดเข้ามาดิ้งแขนเธอ

“น้องทัด คุณหญิงเดือนหาตัวอยู่ ”

หญิงสาวจำต้องหันมายิ้มให้

“ ขอตัวก่อนนะคะ ”

“ อีกสักครู่พบกันบนฟลอร์ครับ ”

ใครกันนะ... หัตถยายังวนเวียนความนึกคิดอยู่ที่อีกฝ่าย ทั้งๆที่เดินจากมาไกลแล้ว คล่องหน้ากากที่มีชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของเขาเข้าไปพันไว้กับข้อมือ ไม่ได้ยินเสียงเจ็ยแจ้วของสตรีรุ่นพี่ที่พูดคุยกอยู่ข้างๆ เสียด้วยซ้ำ เขาเป็นใครมาจากไหน ทำทางปลอดโปร่งราวกับไม่มีอะไรในโลกที่จะต้องหวาดหวั่น เขาจะเป็นผู้โชคดีที่ถูกเรียกชื่อหรือเปล่า...

แม้จะถูกแวดล้อมอยู่ด้วยผู้คนมากหน้า ถูกผู้ใหญ่ไหว้วานให้ทำนั่นทำนี่ ก็ยังมีเวลาที่หัตถยาเผลอตัวกวาดตามองหาเจ้าของรอยยิ้มที่ตึงใจคนนั้น บางครั้งร่างสูงผ่านเข้ามาในสายตา หญิงสาวเห็นชายหนุ่มพูดคุยกกับสตรีสาวผู้หนึ่ง บางครั้งก็ออกไปเดินรำด้วยกัน ท่าที่สนิทสนมทำให้เธอแอบนึกคาดเดาความสัมพันธ์อยู่ในใจ หมายเลขโทรศัพท์บนหน้ากากที่ถูกรัดอยู่กับข้อมือทำให้เธอนึกอยากจะกลายเป็นสาวน้อยที่ไร้พันธะ ไม่ใช่คนที่กำลังจะแต่งงานกับมหาเศรษฐีที่แข็งกระด้างกับความรัก บางทีคืนนี้อาจจะเป็นคืนที่ดีที่สุดคืนหนึ่งในชีวิตก็ได้.....

ในที่สุดก็ถึงช่วงเวลาของการจับฉลากผู้โชคดีที่จะได้เดินรำกับ

สาวงามทั้งเก้า เสียงกลองรัวเมื่อหมายเลขของผู้โชคดีถูกเรียกขาน และชายแต่ละคนก้าวขึ้นไปยืนเคียงข้างคู่ของเขาท่ามกลางเสียงปรบมือ และเสียงเชียร์กึกก้อง ทัดทหายใจเต็มแรงเมื่อนึกภวานาให้ร่างสูงนั้น ปรากฏตัวขึ้นข้างหน้า แต่กลับเป็นเรื่องแปลกที่คู่ของเธอไม่ยอม ปรากฏตัวทั้งที่คนอื่นๆ เข้าประจำที่กันหมดแล้ว พิธีกรเรียก หมายเลขซ้ำแล้วซ้ำอีกอีก แยกทุกคนต่างช่วยกันมองหา ในที่สุด สายตาหลายคู่ได้ไปหยุดอยู่ที่ร่างสูงซึ่งเดินมาจะถึงแล้วแต่ว่าเดินกลับไป ที่โต๊ะ

มีเสียงปรบมือให้กำลังใจจากคนที่อยู่ใกล้ สีหน้าของชายหนุ่ม เครื่องเครียด จนร่างในชุดสีฟ้าครามที่มองอย่างรอคอยมาจากบนฟลอร์ ใจเสีย เธอเห็นชายหนุ่มยื่นบัตรรางวัลให้ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งรับแล้วเดิน แกมวิ่งขึ้นมาแทนที่ เสียงปรบมือดังตามกร็วยกราวจากทุกมุมห้อง ที่ในที่สุดรายการที่รอคอยจะเริ่มได้เสียที่ ชายผู้นั้นเข้ามาหยุดโค้งให้ ด้วยสีหน้ายินดี รอยยิ้มตอบรับกลับผืนใจอย่างยั้ง

ทำไมกันละนี่.....?

ดนตรีเริ่มบรรเลง คู่เต้นรำหันหน้าเข้าจับกัน ชายหนุ่ม ตรงหน้ายิ้มกว้างประกายตาแพราพรายแนะนำตัวเองว่า

“ สวัสดีครับ ผมชื่อเมฆ เป็นคนที่โชคดีที่สุดในคืนนี้ ”

“ ฉันเต้นรำไม่เก่งนะคะ ” หญิงสาวพูดผินๆ

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะนำคุณเอง ”

มือเกาะมือ มืออีกข้างจับกระชับแผ่นหลัง บังคับการเคลื่อนไหว ของหญิงสาวให้ไหลลื่นไปตามจังหวะ ดนตรีแม้จะบรรเลงเร็วแต่ก็ อ่อนหวานไพเราะ ชายหนุ่มคู่เต้นรูปงาม พาร่างในชุดแพรพริ้วสีฟ้า หลบเลี้ยงคู่เต้นอื่นซึ่งไม่เก่งเท่าเขา เป็นคู่เต้นที่สวยงามน่าดูที่สุดบน ฟลอร์ แต่ทัดทหายกลับไม่รู้รู้สึกภาคภูมิใจแต่อย่างใดเลย

หญิงสาวผิดหวังอับอายอยู่ลึกๆ เผ้าแต่ถามตัวเองว่า ทำไม หรือว่าจะ เป็นเพราะเพื่อนหญิงของเขา

เป็นการเต้นรำที่ยาวนานและต้องผินใจมากกว่าที่เธอคิดไว้ ทัดทหายทำใจมาก่อนแล้วว่าบางทีจะได้คู่เต้นที่เป็นชายสูงวัย อ้วนเตี้ย ศีรษะล้าน ที่อาจจะต้องเข็นไปในฟลอร์อย่างยากเย็น แต่ถึงจะเป็น อย่างนั้นเธอก็คงจะไม่รู้สึกหดหู่เท่ากับขณะนี้ ซึ่งเธอรู้ว่าใครคือคนที่ ปฏิเสธเธอ

เหตุผลคืออะไร...

“ ไหนบอกว่าเต้นไม่เก่งไง ”

ใบหน้าคมคายก็ลงมาอย่างจงใจ ทัดทหายกลับถามว่า

“ ทำไมเจ้าของบัตรไม่ขึ้นมาเองคะ ”

“ไม่รู้สิครับ ประหม่ากระมัง ได้ยินเขาบอกว่าเต้นรำไม่เก่ง ”

“คุณเป็นเพื่อนกันหรือคะ ”

“ เปล่าครับ ผมเพิ่งรู้จักกันเมื่อคืนนี่เอง คงจะเป็นเพราะผม โชคดี ถึงได้มีโอกาสนี้ ”

หญิงสาวยังได้ยินชายหนุ่มพูดคุยต่อไป แต่ว่าฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เพลงสำหรับจังหวะเต้นรำนี้หลายเพลงถูกนำมาบรรเลงต่อเนื่อง พอจบ ชายหนุ่มคู่เต้นก็มีท่าที่อืดออดติดพัน เป็นนานกว่าจะยอมปล่อยมือ ให้เธอถอยห่าง “ จะกรุณาไปร่วมโต๊ะกับผมไหมครับ ”

แล้วจะต้องพบเจ้าของบัตรที่ผลักใส่เธอให้คนอื่นหรือเปล่า ทัดทหายสั่นหน้า “ ดิฉันต้องขอตัวคะ ”

เธอสาวเท้าผละหนีโดยไม่ฟังเสียง เกือบจะชนกับญาติซึ่งเดิน เข้ามาตามหา พูดอย่างชื่นชมว่า

“ สวยมากเลยทัด สวยที่สุดบนฟลอร์ ”

“ หรือจะ ” หญิงสาวยิ้มผิดผิน สีหน้าหม่นมัวจนเพื่อนชาย สังเกตเห็น

“ เป็นอะไรไปหรือ ”

“ เปล่า ”

สีหน้าห่วงใยทำให้หญิงสาวละอายใจ โกรธตัวเองที่เก็บเอาคน แปลกหน้ามาทำให้อารมณ์เสีย เธอเสียงอ่อนลงเมื่อพูดว่า

“ ทัดจะไปห้องน้ำ ”

ญาติซึ่งพูดว่า “ ผมต้องพาคุณวาทินกลับก่อน เห็นบอกว่า ไม่ค่อยสบาย เมื่อคืนนี้แข็งใจอยู่นั้นเต้นรำจบ คุณอรุณีจะขับรถกลับเอง ทีหลัง ”

“ อ้าว พ่อเป็นอะไรไป ”

“ ได้ยินว่าปวดหัว ”

“ งั้นทัดจะไปลาพ่อ ”

“ ไม่ทันแล้ว แวบออกไปรอข้างนอก บอกว่าชี้เกี่ยจลาคนอื่นๆ ป่านนี้คงถึงล่อปปี้แล้วละ ส่งให้ผมไปเอารถมารับข้างหน้า ”

คงจะไม่สะดวกถ้าจะต้องพาร่างในชุดราตรีเดินออกไปสู่สายตา ของแขกอื่นๆ ของโรงแรม ทัดทหายจึงต้องพูดว่า

“ ถ้างั้นฝากลาพ่อแทนทัดด้วย ”

“ ทัดต้องอยู่คนเดียวแล้วนะ ”

“ อีกประเดี๋ยวทัดก็จะหนีกลับเหมือนกัน ” เธอพูดขมิ้มๆ

หลังจากแยกกับภูติ เธอก็ฝืนใจทนอยู่ต่อไปได้อีกไม่นาน พอได้โอกาสก็เข้าไปกระซิบบอกลาผู้ใหญ่ ทำความเคารพคนนั้นคนนี้ กว่าใครๆ จะยอมให้หลุดออกจางานก็เหวี่ยงตัก ในระหว่างเดินไปยัง ลิฟท์ที่จะพาไปสู่ชั้นที่จอดรถ หญิงสาวปลดหน้ากากที่พันคล้องข้อมือ ทิ้งลงในที่รองรับขยะ

ใครคนหนึ่งสาวเท่ากำยวาวๆ ตามมา มืออุ่นๆ ที่แตะแขนทำให้ ร่างโปร่งในชุดสีฟ้าชะงัก ร่างสูงที่เธอหันมาเห็นทำให้แปลกใจอย่างยิ่ง

“ ทิ้งหรือครับ ” ชายหนุ่มยื่นสิ่งที่เขาใช้แทนนามบัตรออกมา ข้างหน้า รอยยิ้มหยอกเย้าไม่แสดงว่าขุ่นเคือง

ทักทายอ้ออึ้ง ความขุ่นข้องเมื่อครู่ก่อน มลายหายไปสิ้น เธอ วางสีหน้าไม่ถูก พุดเก้อๆว่า

“ ถึงไม่ถึงที่นี่ ก็ต้องกลับไปถึงที่บ้านอยู่ดีค่ะ ”

“ ใจร้าย ” เขาทำเสียง

“ ฉันท... คงไม่มีเรื่องต้องโทรหาคุณหรอกค่ะ ”

“ งั้นให้เบอร์โทรของคุณมาสิครับ เผื่อบางทีผมอาจจะมีเรื่อง ต้องโทรหาคุณก็ได้ ” เสียงพุดปลอดภัยโปร่ง รอยยิ้มและประกายตา อ่อนโยนช่างเล่น ช่างทำให้หญิงสาวหวั่นไหวเสียจริง เขาเป็นใครกัน รู้หรือเปล่าว่าเธอเป็นคนที่ไม่บังควรแตะต้อง

อาการลังเลของหญิงสาวไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มหนักใจ เสียงพุด ต่อหยอกเย้า “ หรือว่าคุณอยากจะแปลกใจที่จะได้รับโทรศัพท์จาก ผมเอง ไม่ยากนะครับ ผมถามเอาจากคนในงานก็ได้ คุณออกจะเป็นคนเด่นของงานนี้ ”

ท่าที่เป็นกันเองทำให้หญิงสาวเอือมมือไปรับหน้ากากกลับมาถือไว้ “ คุณจะลำบากอย่างนั้นทำไมคะ ”

“ เพราะว่าใจสั่งให้ทำครับ ”

เรื่องที่ค้างคาใจทำให้สีหน้าของเธอหม่นมัว พุดคล้ายตัดพ้อ

“ คุณไม่ยอมเดินรำ คุณเดินมาถึงฟลอร์แล้วเดินกลับไป.. ”

“ ผมเดินไม่เป็น ไม่อยากทำให้คุณขายหน้า ”

“ ถ้าอย่างนั้นคุณซื้อบัตรเดินรำทำไม ”

ชายหนุ่มขยับจะพุด แต่แล้วก็เงย

สีหน้าของคนทีรอคอยคำตอบบอกความผิดหวัง “ ฉันทต้อง กลับแล้ว ” หญิงสาวกล่าวก่อนจะขยับตัวจะเดินหนี

“ ผมเดินไปถึงฟลอร์แล้ว แต่ถอยกลับเพราะว่าผมเห็นใครคนหนึ่ง ” น้ำเสียงร่อนรอนอธิบายทำให้หญิงสาวชะงัก

“ ใครหรือคะ ” เธอถาม

“ คนที่ผมเกลียด ” คำตอบสะท้อนความรู้สึกที่ชัดเจน แม้ ชายหนุ่มไม่ต้องการแสดงออกมาต่อหน้าหญิงสาวที่เขาพึงพอใจก็ตาม “ ผมอยู่ตรงนั้นกับเขาไม่ได้ พอเห็นเขาผมก็หมดอารมณ์จะสนุก ก็เลยให้คนอื่นขึ้นไปแทน ”

“ คุณเกลียดเขาถึงขนาดนั้นเชียวหรือคะ เพราะอะไร เขา เป็นใครกัน ”

“ เป็นพวกเศรษฐกิจที่มีจิตใจต่ำช้า บูดเงินเป็นพระเจ้า ” เสียงพุด เจือหัวเราะ ทว่าประกายตาคนพุดบอกความคับแค้น “ หลายปีก่อน แม่ผมไปนอนเฝ้าเพื่อนที่ป่วย โชคร้ายที่บ้านหลังนั้นตั้งอยู่ติดกับสลัม ที่ถูกวางเพลิงขับไล่ ไฟลามมาถึง แม่คงจะพยายามหาทางช่วย เพื่อนที่ป่วย ก็เลยตายด้วยกันทั้งคู่ ”

คนฟังถึงกับตัวชา ได้ยินเสียงตัวเองพุดแผ่วๆว่า

“ ฉันทเสียใจด้วย ”

“ เขาชื่อวาทีน วงศ์วีระ ”

“ แต่... เขาอาจจะไม่... ไม่ได้รู้เห็นอะไรด้วย...” เสียงเธอ แหบแห้ง พยายามบังคับริมฝีปากไม่ให้สั่น

“ ศาลกัพิพากษาให้เขาบริสุทธิ์ ” ชายหนุ่มยกไหล่ ก่อนจะ หัวเราะเสียงขึ้น “ เงินตัวเดียว ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น ”

สีหน้าเผือดสีทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว “ ขอโทษนะครับที่ผมทำให้ คุณตกใจ ผมไม่น่าจะพุดถึงเรื่องนี้เลย เราเปลี่ยนเรื่องคุยกันดีกว่า ”

เธอหลบตาอีกฝ่าย “ ฉันทกำลังจะกลับแล้ว ”

“ งั้นให้ผมเดินไปส่งที่รถนะครับ ”

“ ไม่... ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันทไปเองได้ ”

“ แล้วเบอร์โทรคุณล่ะ ” ชายหนุ่มทวงถาม “ หรือว่า...” เขาหรีดา เบนปลายนิ้วไปยังทิศทางของห้องที่จัดงาน ยิ้มอย่างถาม

“ ไม่ต้องค่ะ ” ทักทายรีบห้าม คงเป็นเรื่องเลวร้ายสุดๆที่จะ ปลอ่ยให้เขารู้ว่าเธอเป็นใครจากคนอื่น หากเป็นเช่นนั้นเธอคงต้อง ฝันร้ายแน่ๆ หากจู่ๆก็ได้รับโทรศัพท์จากชายหนุ่ม

“ ฉันทจะโทรหาคุณ ”

“ เมื่อไหร่ครับ ”

“ พรุ่งนี้ค่ะ ”

“ สัญญาะครับ ” รอยยิ้มช่างเล่นคาคคั่น

ทักทายหายใจไม่สะดวก “ สัญญาค่ะ ”